

még a folyóirat), mint a magyar könyvtártudomány elméleti orgánuma kezdett működni, és a kezdeti bizonytalankodás után egyre inkább kialakította a történeti és elméleti jellegű témák helyes egyensúlyát. Ezzel a fejlődéssel párhuzamosan újabb illúzióba ringatták magukat a könyvtárosok. Eszerint az egész magyar könyvtárügy elméleti folyóirata a Magyar Könyvszemle, gyakorlati szakközlönye pedig „A könyvtáros”, az egyes hálózatokon belüli problémákkal pedig a hálózat folyóirata foglalkozik (pl. Műszaki Könyvtárosok Tájékoztatója, Orvosi Könyvtáros, megyei és járási könyvtári híradók stb.). Ezt az igen szépnek látszó elgondolást a magyar könyvtárügy felelős munkásai közül többen írásban is kifejtették. Úgy tűnt, ha kicsit lakkozva is, de a való helyzetről szólnak. Ezekkel a hiú illúziókkal most már le kell számolnunk, és keresnünk kell a kibontakozás útját.

Ákár elismeri az Akadémia a könyvtártudomány létét, akár nem, tapasztalati tény, hogy könyvtárak léteznek, s ezeknek a könyvtáraknak nemcsak múltjuk van, hanem jelenük és jövőjük is. Az is tagadhatatlan, hogy a könyvtáraknak olyan természetű problémáik vannak, amelyek elmélyült elméleti elemzést követelnek meg. A magyar könyvtári elmélet tanulmányainak publikálására viszont nincsen megfelelő folyóirat, mivel a könyvtári élet és gyakorlat kérdéseivel foglalkozó „A könyvtáros”-nak más a feladata, különben is kicsi a terjedelme. Így a Könyvszemle kiválása után a magyar könyvtárügy sürgető feladata egy nagyobb terjedelmű folyóirat mielőbbi megindítása (a címe talán „Könyvtári Szemle” lehetne). Úgy vélem, hogy ennek a folyóiratnak a szükségességét a jelen helyzetben egyetlen magyar könyvtáros sem fogja tagadni.

Sajnálatosnak és érthetetlennek érezzük az Akadémia I. Osztályának döntését, hiszen ezzel a magyar könyvtárelmélet károsodásán kívül, egy nagymúltú, már-már megújuló folyóiratot tépett ki természetes, élő közegéből, és egy alapvetően retrográd — nem félek a szótól — programmal zsákutcába terelte. Mégis — úgy gondolom — feladatunk most nem a panaszkodás és fellebbezés, hanem a kérdés önerőből való megoldása.

Bereczky László

KÉRDEZZ — FELELEK

VÍZI LÁSZLÓ KÖRMENDI JÁRÁSI KÖNYVTÁRVEZETŐ KÉRDEZI:

A Járási Könyvtár takarítását szegődményes takarító látja el, a munkaviszonya a MM 173/1960. sz. rendelkezés alapján lett rögzítve. Téli időszakban a fűtést is ő végzi, munkaideje nyáron 4, télen pedig 6 munkaórát jelent. Hogyan és miképp kell kiszámítani a munkaruha kihordásának idejét, egyáltalán jogosult-e munkaruha el látásra?

JOGI SZAKÉRTŐNK, DR. TAKÁCS JÓZSEF VÁLASZOLJA:

A munkaruha juttatása szempontjából nem változtat a jogosultságon az a körülmény, hogy szegődményes alkalmazotról van szó, mert a korlátozás csak a természetbeni juttatásokra vonatkozik, a munkaruha pedig munkakör szerint jár. A 173/1960. (M. K. 21.) MM sz. utasítás (22. §) tehát nem zárja ki a juttatást.

A kihordási idő tekintetében a 17/1958. (II. 21.) Korm. sz. és a 3/1958. (III. 7.) Mü. M. sz. rendeletek, illetőleg közelebbről saját tárcarendelkezésünk: a 131/1958. (M. K. 7.) MM sz. utasítás az irányadó. Ennek iránymunkaköri jegyzéke és a 2. számú melléklet a takarítónó részére juttatandó színes köpeny kihordási idejét 24 hónapban határozza meg. Ez az idő a napi 8 órát foglalkoztatottakra vonatkozik. A kérdésben közölt adatok szerint a dolgozót átlagban napi 5 órát foglalkoztatják. A munkaruha kihordási idejének növelése 40%-os, mert a 3/1958. (III. 7.) Mü. M. sz. rendelet 5. §-ának (5) bekezdése szerint a juttatási időt az adott területre megállapított munkaidő figyelembevételével kell meghatározni.

A feltett kérdésre most már röviden válaszolva még kell állapítanunk, hogy a takarítónónek a munkaköpeny jár, és annak kihordási ideje az adott esetben 34 hónap.